

Златка : О, ядохъ; мама ми даде едно комаче хлѣбъ.

Добра : И нищо друго ?

Златка : Ахъ, не ми трѣбва повече. Азъ, азъ съмъ навикнѣла въ неволя и гладъ.

Добра : Сега вече нѣма да бѣдете гладна. Ето ядене — драга ми — какъ се казвате ?

Златка : Името ми е Златка.

Добра : Слѣдователно бърже, драга Златке седнете тукъ до менъ. Ето — на масата има всеичко *(тегли ѝ до масата и подава ѝ паница)*. Заповѣдайте, яжте.

Златка : Милостива госпожице:

Добра : Не, нѣма да отказвате! *(дава ѝ разни сладка поставени въ паница)* Яжте, яжте! драга ми Златке! И за майка ви ще завижъ нѣщо. Дѣ е кошницата ви ?

(Златка подава кошницата си). Ризата ще извадимъ. Моята леля, надѣжъ се, ще ѝ купи. *(завива колачета и ги поставя въ кошницата)*.

Златка : Като че самъ Божи ангелъ ме проводи при васъ !

Добра : Да бѣхте дошли поне по-рано при менъ та нѣмаше да гладувате цѣлъ день.

Златка : Ахъ, да бѣхъ всички хора такива добри души, свѣтътъ би билъ рай ! *(плаче)*

Добра : Сега се погрѣйте малко, па да ми разкажете за вашия животъ. Отъ дълго ли врѣме сте въ нашия градъ ?

Златка : Не, отъ минѣлото лѣто. По напрѣдъ живѣехме въ село, дѣто баща ми беше писаръ. О, колко щастливи бѣхме когава ! По-послѣ *(плаче)* умрѣ баща ми и трѣбваше да се грижимъ сами съ работа да си искарваме черния хлѣбъ. А на село нѣмахме ни кѣща, ни лозе, ни ни-